

Nu departe de mine e o casă de lemn goală, veche și ciudată, care stă de una singură la marginea străzii. Aș vrea foarte mult să o explorez pe dinăuntru, dar ușa e întotdeauna încuiată, iar când mă ițesc pe fereastră nu văd decât **ÎNTUNERIC** și **PRAF**. Știu că parterul a fost cândva magazin, deoarece încă se văd literele șterse de pe fațadă care spun **PRĂVĂLIE DE COFETURI**. Mama mi-a spus că, pe vremuri, așa se mai numeau magazinele de dulciuri în zona noastră. Acum, de fiecare dată când mă

uit la el, mă gândesc în sinea mea ce magazin de dulciuri minunat trebuie să fi fost.

Pe vitrina lui, cineva vopsise cu alb cuvintele **DE FÂNZARE**.

Într-o dimineață, am observat că **DE FÂNZARE** fusese șters de pe vitrină și înlocuit cu **FÂNDUT**. Am stat și m-am holbat la noua inscripție, dorindu-mi nebunește ca eu să fi fost cel care cumpărase magazinul, pentru că atunci aș fi putut să-l transform iar în prăvălie de cofeturi. Mi-am dorit dintotdeauna tare, tare mult să am un magazin de dulciuri. Magazinul de dulciuri al visurilor mele ar fi încărcat de sus până jos cu

**ACADELE
CU ȘERBET,**

**CREMĂ
DE CARMEL,**

**PRALINE
RUSEȘTI,
PUFURI
DE ZAHĂR,
BOMBOANE GUMATE
CU UNT**

și mii și mii de alte lucruri splendide
precum acestea.

Ah, ce-aș fi putut să fac cu acea veche Prăvălie de Cofeturi dacă ar fi fost a mea!

La următoarea mea vizită la Prăvălia de Cofeturi, stăteam de cealaltă parte a străzii, privind vechea și minunata clădire, când dintr-odată o cadă de baie imensă a ieșit pe una din ferestrele de la etajul doi și

S-A

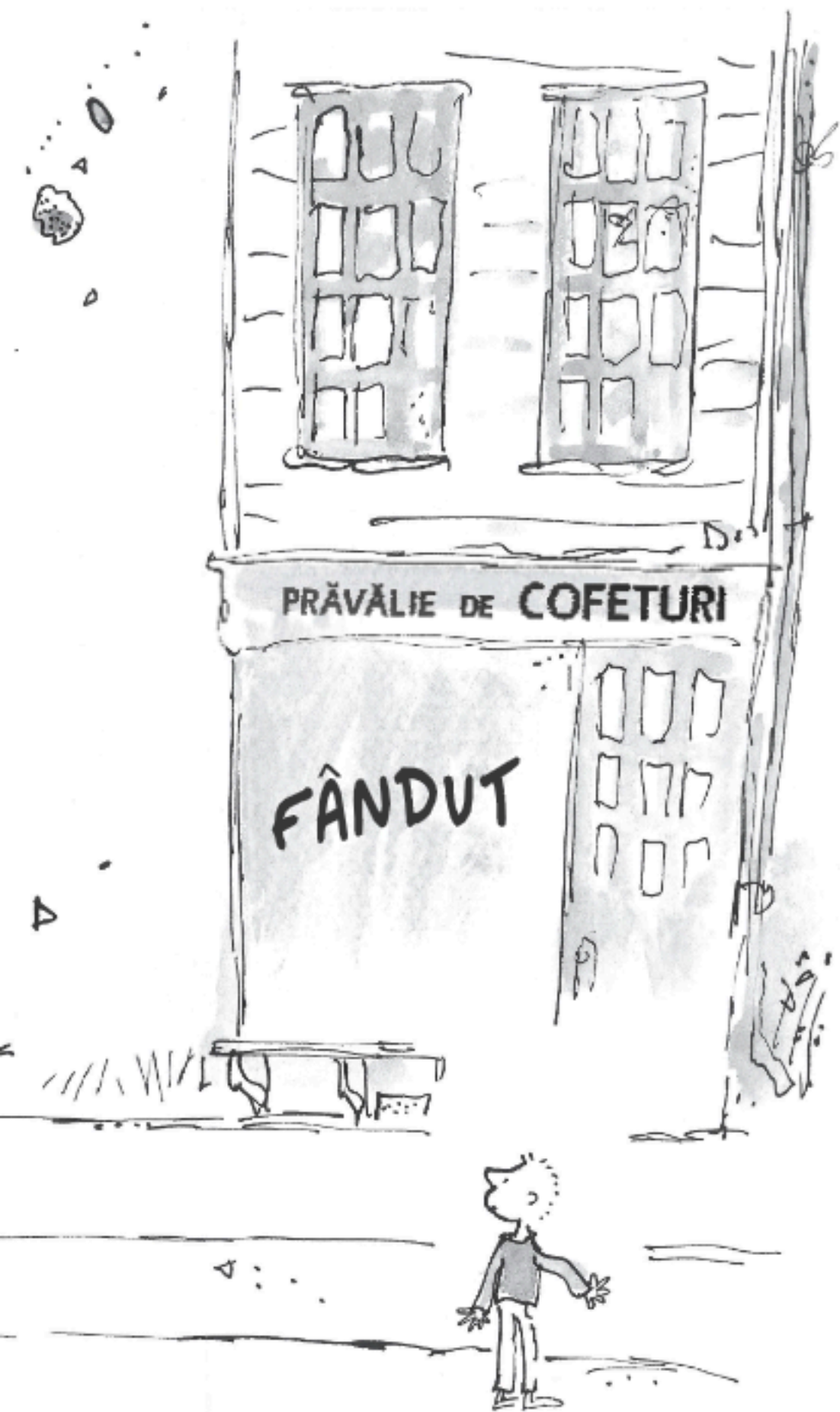
PRĂBUȘIT

DREPT ÎN

MIJLOCUL

DRUMULUI!

Câteva clipe mai târziu, un vas de toaletă alb, cu colacul de lemn încă pe el, a zburat pe aceeași fereastră și a aterizat cu un minunat

ZBANG

făcându-se țândări lângă cadă. A fost urmat de o chiuvetă de bucătărie și o colivie goală, un pat cu baldachin, două buiote, un cal de lemn, o mașină de cusut și cine mai știe ce pe lângă ele.

Părea că un nebun demolează tot interiorul casei, pentru că acum bucăți de scări și de balustrade și porțiuni întregi de podea veche au ieșit șuierând pe ferestre.

APOI
S-A
AȘTERNUT
TĂCEREA.

Am așteptat și iar am așteptat, dar din interiorul clădirii nu s-a mai auzit niciun sunet. Am traversat strada, m-am oprit sub ferestre și am strigat:

— E cineva acasă?